

Bendt Bendtsens tale ved Det Konservative Folkepartis landsråd

Taler

Bendt Bendtsen
Økonomi- og
erhvervsminister og
partiformand for Det
Konservative Folkeparti

Dato

30. september 2006

Sted

Bella Center, København

Bendt Bendtsens landsrådstale den 30.09 2006.

Velkommen til Det Konservative Folkepartis Landsråd – velkommen til Bella Centret. Det er dejligt at se så mange konservative samlet her i dag. Og mange er rejst langt for at komme og være med – tak for det. Nogle er kommet fra Sjælland, andre fra Fyn og øerne, nogle fra Jylland og vi siger også velkommen til gæsterne fra udlandet. Vi holder et Landsråd i år i globaliseringens tegn. Vi er nu tæt på at kunne fejre 5 års jubilæum i V-K regeringen. Ved et jubilæum er det naturligt at se lidt tilbage for at gøre regnebrættet op, og se på nogle af de resultater, vi har opnået. Resultater, som tydeligt viser, at der er forskel på om, man har en SR-regering eller en borgerlig regering med Konservative og Venstre som omdrejningspunkt. Resultater, som viser, at vi fører borgerlig politik, og som viser, at Det Konservative Folkeparti har fået sine mærkesager i hus i de forløbne år.

For hvad var det for et Danmark, som vi overtog for 5 år siden?

- Vi overtog en udlændingepolitik, der sejlede. Indvandringen var ude af kontrol, og integration var en by i Tyrkiet.
- Vi overtog en skattepolitik, hvor Ole Stavad lod skatterne stige måned for måned. • Vi overtog en retspolitik, hvor Marianne Jelveds såkaldte ”anden vej” herskede med slappe straffe for spritdrab, vold og voldtægt.
- Vi overtog en sundhedspolitik med alenlange ventelister til vore sygehuse.

- og vi overtog en uddannelsespolitik, hvor eleverne slet og ret ikke lærte nok i skolerne.

Sådan ser Danmark ikke ud længere. Denne regering har nået bemærkelsesværdige resultater. Det Konservative Folkeparti har nået bemærkelsesværdige resultater. Som konservativ formand er jeg naturligvis særlig glad for at et bredt flertal i folketinget for nogle få måneder siden blev enigt om at gennemføre en af vores mærkesager. Vi får nu gennemført den velfærdsreform, som vi for blot få år siden stod ret alene med. Vi konservative var de første til at se nødvendigheden af at fremtidssikre vores velfærdssamfund, mens de fleste andre partier stak hovedet i busken. Vi var de første til at indse, at reglerne for efterløn og pension skulle ændres for at få råd til at finansiere de fremtidige velfærdsudgifter. Vi kunne ikke acceptere, at regningen ville blive smidt i børneværelset. For i Det Konservative Folkeparti er det helt afgørende, at vi viser ansvarlighed over for dem, som kommer efter os. Vores børn, børnebørn og oldebørn. Det er det vi kalder for kontrakten mellem generationerne.

Og den kontrakt gælder. Uanset om vi taler:

- Velfærdspolitik.
- Miljøpolitik.
- Kulturpolitik.
- Skolepolitik.
- Skattepolitik.

Kontrakten mellem generationerne er omdrejningspunktet for al konservativ politik. Vi er sammenhængen mellem fortiden og fremtiden. Velfærdsreformerne er udtryk for ansvarlighed. De er forudsætningen for, at vi kan bevare den stærke og solide økonomi. Vi har overskud på betalingsbalancen. Vi har overskud på de offentlige budgetter. Aldrig, aldrig har så mange mennesker været i beskæftigelse i Danmark. Ledigheden er rekordlav. Ledigheden har ikke været lavere de sidste 30 år. Det kan vi blandt andet takke skattelettelserne for. Og skattelettelserne - dem kan man takke Det Konservative Folkeparti for. Jo – vi har grund til at være stolte over, at dansk økonomi klarer sig godt. Men vi har fortsat væsentlige udfordringer.

- Vi har mangel på arbejdskraft.
- Vi skal blive stadig dygtigere til at håndtere globaliseringen.

- Og den offentlige sektor skal fungere bedre.

Vi har lanceret en bredt anlagt globaliseringsstrategi med fokus på uddannelse, forskning og innovation. Det er en ambitiøs strategi, men jeg oplever heldigvis at der er bred opbakning til den i befolkningen. For mig betyder forskning og ansvarlighed, at generationskontrakten kan holde. Og det er helt afgørende for vore børn og børnebørns fremtid.

Også her fik vi sat vigtige konservative mærkesager igennem. Jo – jeg er meget tilfreds med den konservative indflydelse. Vi har faktisk været rimelige gode til at skrive regeringsgrundlag. Det Konservative Folkeparti sidder i regering så lang tid vi har konservativ indflydelse. Så enkelt er det. Den dag vi ikke kan gennemføre konservativ politik sidder vi ikke i regering. Så enkelt kan det siges. Vi har valgt at tage ansvar. Vores mandater arbejder hver dag til gavn for alle og for de generationer, som kommer efter os. Det er den vigtigste kontrakt af alle for at få et samfund til at hænge sammen.

Jeg ved godt at det er mere populært at gå ud og dele penge ud her og nu. Ja der er måske oven i købet også stemmer i det. Vi har med velfærdsreformerne som det første land i Europa håndteret, at der bliver flere ældre og færre unge i fremtiden. Det er ansvarligt. Det er fremadrettet.

Men vi hviler ikke på laurbærrene. Der er fortsat steder, hvor vi skal blive bedre:

- Vi skal blive bedre på kræftområdet og i forholdet til de psykisk syge.
- Vi skal skabe bedre rammer for børnefamilierne.
- Vi skal blive bedre i vores ældreomsorg.
- Vi skal blive bedre til at passe på miljøet.
- Og vi skal satse på at styrke vækst- og konkurrenceevne, så vi har råd til velfærd i fremtiden.

Der er altså nok at tage fat på – udfordringerne er til stede i dansk politik. Godt begyndt er som bekendt kun halv fuldendt. Venner, skal vi ikke love hinanden at vi tager mindst fem år til med konservativ indflydelse i centrum?

Det er sket store fremskridt på sygehusområdet gennem de seneste fem år. De lange ventelister er afskaffet. Jeg synes, der er grund til at rose alle ansatte i vores sundhedssektor. De kan være stolte af deres indsats. Selv om vi i dag gør det langt bedre på sygehusene end tidligere, så er vi endnu ikke ved vejs ende. Vi kan

stadig gøre det bedre. Derfor har Det Konservative Folkeparti da også stadig fokus på de syge og på de svageste i samfundet.

Vi skal gøre det bedre på kræftområdet. Alt for mange kvinder i Danmark dør af brystkræft sammenlignet med f.eks. i Sverige. Vi skal blive bedre til at diagnosticere og til at behandle denne kræftform, som er en af de alvorligste, vi har og som rammer mere end ti kvinder om dagen. Men den nye kræftplan gør det ikke alene. Vi må se i øjnene, at kræftbehandlingen i de alvorlige tilfælde ikke bør finde sted på de små sygehuse. Vi er nødt til at samle behandlingen på nogle få sygehuse i Danmark, hvor man har eksperter, der kan yde en hurtig og kvalificeret indsats. Vi har oprettet fem stærke regioner, så den lægefaglige kompetence på sygehusene styrkes og de syge får en bedre behandling.

Vi skal også tage bedre hånd om de psykisk syge. Mange af disse patienter venter i dag alt for længe på behandling. Vi konservative kræver, at der indføres en behandlingsgaranti på maksimalt to måneder for de psykisk syge og vi kræver maksimal ventetid på to måneder for unge med anoreksi. For de psykisk syge er ofte blandt de svageste i samfundet, og en stor del af dem risikerer at ende med tunge sociale problemer. Vi vil fortsætte og forstærke indsatsen for de svageste grupper, de hjemløse, de ensomme og misbrugerne. For det var faktisk mit møde med de svageste i samfundet, der i sin tid gjorde mig til Konservativ. Vi konservative gør vores pligt og tager vores ansvar for de mennesker, der ikke kan klare sig selv.

Vores børn skal have de bedste rammer. Trygge, kærlige og omsorgsfulde. Både i hjemmet, i børnehaven og i skolen. Det er en kommunal opgave at skabe både daginstitutioner og skoler på første klasse. Jeg vil på det kraftigste opfordre de 98 nye kommuner til at bruge deres kræfter på at løfte denne opgave og prioritere den højt.

Men der kan også være brug for at se på de forhold, vi byder de unge familier. I en familie med små børn og med udearbejdende forældre, løber man stærkt. Nogle gange urimeligt stærkt. Der er meget at nå, og det kan være svært at få tid til det hele. Samfundet forventer, at forældrene hver dag lægger mange timer og en stor og effektiv indsats på arbejdsmarkedet. Så er det mindste, vi kan gøre, at sikre, at arbejdsliv og familieliv kan hænge sammen. Det er en konservativ hjertesag, at familien skal have så gode rammer som muligt. At der er helhed og sammenhæng i deres hverdag. Det bliver de stærkere af, og det bliver samfundet

bedre af. Det skylder vi de unge familier – og det skylder vi børnene. Det er en del af den konservative generationskontrakt.

Generationskontrakten betyder også omsorg for de ældre. Den opgave skal vi tage på os og tage alvorligt. Det er ikke acceptabelt, når omsorgen for de ældre svigter. Afsløringer i medierne af nedværdigende behandling og mangelfuld omsorg på danske plejehjem gør et stort indtryk – også på mig. Det må ganske enkelt ikke finde sted – det kan vi ikke være bekendt. Men jeg er overbevist om, at der er tale om enkeltstående tilfælde. Jeg er overbevist om, at ældreplejen på langt hovedparten af de danske plejehjem foregår samvittighedsfuldt og til fuld tilfredshed for både ældre og pårørende. Jeg er overbevist om, at de ansatte på landets plejehjem yder deres bedste for at give de ældre en værdig omsorg og pleje. For den indsats fortjener plejesektorens mange dygtige medarbejdere respekt og anerkendelse.

En oplagt politisk konsekvens af afsløringerne på en afdeling på plejehjemmet Fælledgården i København er krav fra oppositionen om flere penge til ældreplejen. Og jeg ved godt, at det letteste i hele verden vil være at hæve skatten og så give et stort milliardbeløb ekstra til ældreområdet. Det er den slags forslag, vi konstant hører fra Helle Thorning Schmidt og co. Men lad mig sige her: Det er fuldstændig urealistisk. Flere penge skaber ikke automatisk bedre omsorg og pleje.

Tag nu for eksempel den konservative kommune Ledøje-Smørum vest for København, hvor borgmester Jens Jørgen Nygaard giver en fremragende ældrepleje og driver nogle fantastiske plejehjem – og så endda til den laveste pris. Det drejer sig ikke udelukkende om penge, men i mindst lige så høj grad om bedre ledelse, bedre styring og bedre personalepleje.

Konservative forstår at skabe mere kvalitet og mere velfærd for pengene. Regeringen vil nu gennemføre en kvalitetsreform. Vi skal undersøge om der er administrative rutiner, der kan undværes, og vi skal kræve lederskab af de offentlige chefer. For det må være muligt at have et velfærdssamfund, der i højere grad baserer sig på tillid end på kontrol. Lægerne skal sikres mere tid til at operere, mens sygeplejersker, plejehjemsansatte og hjemmehjælpere får mere tid til at yde pleje og omsorg.

- Vejen frem er at skabe mere velfærd med mindre bureaukrati.

- Vejen frem er at sikre, at pengene ikke går til kolde systemer men derimod til varme hænder i ældresektoren. For det er i det personlige møde med de syge og de ældre, at der bliver skabt omsorg, medmenneskelighed og kvalitet i velfærden. Det er ikke fra en stol bag et skrivebord.

Opgaver som ældrepleje, børnepasning og folkeskole ligger trygt og godt i vore kommuner. Vi har gennemført en kommunalreform. Og det er den største reform af den offentlige sektor i vores generation. Den omfatter både nye og større kommuner, bedre opgavefordeling og en udligningsreform. Og en så stor omstilling gennemføres selvfølgelig ikke uden vanskeligheder og for os konservative er der ingen tvivl om, at udligningsreformen var den mest besværlige. Jeg vil godt medgive, - at der er kommuner - ikke mindst konservative ledede kommuner, som har det svært, idet nogen af jer har afleveret ganske mange millioner ved kasse 1 i udligning.

Men det ændrer ikke kendsgerningerne. Faktum er, at det er kommunerne og de folkevalgte derude, der har ansvaret for den kommunale service. Den hverken kan eller vil vi konservative være med til at tage fra jer. Danmark trænger ikke til mere centraliseret ansvar. Snarere tværtimod. Vi trænger til: Mere reelt ansvar til kommunerne. Mere reelt ansvar til institutionerne. Mere reelt ansvar ude hos hver enkelt medarbejder og hver enkelt borger.

Men samtidig må vi så også spørge Kommunernes Landsforening, om de står ved de aftaler de indgår? Socialdemokraterne forsøger desperat at gøre KL til et partipolitisk kamporgan. Vi sidder i regeringen og laver en aftale om den kommunale service. Kommunerne får 800 mill. til ældreområdet og 200 mill. til andre serviceforbedringer. KL siger ja til aftalen – inklusiv en borgmester fra Århus ved navn Nicolai Wammen, som sidder i KL's bestyrelse. Han tager så hjem til Århus og påtager sig en helt anden attitude, mens demonstrationerne løber af stablen i hans kommune. Hvad er det for en opførsel. Det er ynkeligt at se Nicolai Wammen undsige en aftale, han selv har skrevet under på. Man fristes til at omskrive den radikale socialminister Åse Olesens berømte bemærkning. En aftale er en aftale, men Nicolai Wammen er mere en karklud end en mand.

Med til historien hører, at Århus kommune bruger op mod 60.000 kr. pr. barn, mens kommuner som Esbjerg og Odense bruger mellem 40 og 45.000 kr. pr. barn. Og alligevel er forældrene lige så tilfredse med daginstitutionerne i Esbjerg og Odense som i Århus.

Der kan ikke automatisk sættes lighedstegn mellem det dyreste og det bedste. Kvalitet handler om meget andet end penge. Når vi har valgt at holde fast i en stram økonomi i et reform år for kommunerne, er det fordi, vi kan huske 1970, hvor der også blev gennemført en kommunalreform. De offentlige udgifter eksploderede. Dengang i 1970 – 1971 steg de kommunale udgifter med over 13%. Det satte det tog i gang, som den daværende finansminister Knud Heinesen forudsagde var på vej mod afgrunden. Det var ren katastrofepolitik af Anker Jørgensen. Og det tog år for Poul Schlüter efterfølgende at gennemføre den økonomiske genopretning. Vi har lært af 1970'ernes økonomiske katastrofepolitik. Den må ikke gentage sig. Derfor bliver næste år et stramt år for kommunerne. Men den stramme kurs er nødvendig. Og den er ansvarlig.

Globaliseringen ændrer vort samfund i disse år. Vi er godt i gang med at gøre Danmark konkurrencedygtigt på den globale scene. Det gør vi ved at investere i uddannelse, forskning og innovation. Det gælder om at satse på de styrker og kompetencer, hvor Danmark står stærkt. Ændringen i det danske samfund i disse år er større end da bønderne i sin tid gik fra land til by. Vi handler og producerer i den globale landsby. Det betyder skærpet konkurrence og store udfordringer. Vi skal ikke gemme os bag særtold og kvoter, som vore sydeuropæisk kolleger er varme fortalere for – f.eks. i sagerne om kvoter på tekstiler og sidst nu om særtold på sko.

Danske virksomheder er omstillingsparate og dygtige til at gribe nye muligheder og opdyrke fremmede markeder. Vi skal vinde globaliserings-kapløbet på iværksætterlyst, forskning, kreativitet, nytænkning og innovation. Det er vejen frem – og vi står godt rustet, fordi vi har set udfordringen og defineret strategien for Danmark i en globaliseret verden. Globaliseringen bliver en gevinst for Danmark – som den også vil blive en gevinst for folkerige nationer som Kina og Indien, hvor udviklingen skaber velstand bredt i samfundet. Bagsiden af medaljen, når velstanden stiger i folkerige stater, er øget global opvarmning. Og vi taler om dramatiske klimaforandringer. Det stiller krav til miljø- og energipolitikken. På miljøside står vi i Danmark stærkt og det er en situation, hvor netop danske virksomheder kan udnytte deres styrker. De nye asiatiske økonomier har brug for dansk miljøteknologi. Miljø krydser grænser og jeg ser gerne mange flere danske virksomheder på eksportmarkederne.

En anden side af samme tema er energien og afbrændingen af fossile brændsler.

Alle lande skal mindske CO2-udslippet af hensyn til miljøet, - men der er også behov for reformer på energiområdet for at sikre energiforsyningen i de kommende årtier. Vi har i de næste 15-20 år formentlig de olieressourcer i Nordsøen som vi har behov for, men Europa bliver mere og mere afhængig af importeret energi fra Rusland og Mellemøsten. Det er uholdbart på langt sigt. Det Konservative Folkeparti har derfor meldt ud, at der skal bruges flere ressourcer på energi-forskning, udvikling og demonstrationsprojekter i de kommende år. Gerne i en størrelsesorden af mindst 500 millioner kroner om året.

Forhandlingerne om globaliseringspuljen går snart i gang. Vi konservative vil sikre dette område en markant placering, så vi kan udvikle vores energi og miljømål.

Nogen vil nok spørge om vi er tilbage i Auken-sporet. Det er vi ikke og det kommer vi ikke. Svend Auken var lig med høje afgifter uden hensyn til beskæftigelsen i Danmark. Han så stort på afgifterne, som vendte den tunge ende nedad. Han bekymrede sig ikke om, at de grønne afgifter ramte de dårligst stillede. Det var nødvendigt at vi i 2001 gjorde op med den politik, og i dag er jeg stolt over at kunne sige, at 2007 bliver det år, hvor der bliver brugt flest ressourcer nogensinde på at genoprette naturen. Nu er det ikke sådan at regeringstoppen har fået en åbenbaring i miljø og energipolitikken. Den konservative energiminister og den konservative miljøminister har banet vejen. Det vil jeg godt kvittere for i dag. Miljøet er en hjertesag for os i Det Konservative Folkeparti. Vi sikrer, at også de næste generationer får et rent miljø med adgang billig vedvarende energi. Dermed lever vi op til vores generationskontrakt.

- I Danmark har vi høj skat på tobak for at dæmpe lysten til at ryge og
- I Danmark har vi høj skat på alkohol for at dæmpe lysten til at drikke.
- I Danmark har vi også høj skat på arbejde – ja gæt selv hvorfor.

Virksomheden af vores skattepolitik er, at vi brandbeskatter lysten til at arbejde, og derfor kære Landsråd vil jeg godt slå følgende fast med syvtommersøm: Uanset om Det Konservative Folkeparti er i regering eller i opposition vil vi arbejde for at lette skatten på arbejdsindkomst. Vi mener, at det skal kunne betale sig at arbejde, og den ekstra indsats skal belønnes. Den konservative vision kan derfor sammenfattes i en sætning. ”Ingen skal betale mere end 50 % i skat af den sidst

tjente krone. ”Ja, vi mener i bund og grund kun, at det er rimeligt at folk der går på arbejde hver dag får lov til at beholde mindst halvdelen af hvad de tjener. Det er en vision vi holder fast i. Det er trods alt folk selv, som har tjent pengene og ikke staten. Og visionen om max. 50 procent i skat holder vi benhårdt fast i - også selv om vi ikke når helt i mål i løbet af denne eller den næste valgperiode.

Og så holder vi fast i regeringsgrundlaget, der siger at når råderummet er der, så er det regeringens politik at nedsætte skatten på arbejde. Det er holdningen. Det er linien i skattepolitikken.

Så kunne vi godt kaste os ud i en diskussion om, hvordan vi i detaljer får opfyldt vores vision om, at ingen skal betale mere end max. 50 procent i skat af den sidst tjente krone. Hvordan skal skattelettelserne udformes? Skal der skrues ned for top- eller mellemskat, eller skal vi kigge på jobfradraget – eller måske på det alt sammen?

Det er teknik, kære venner, og ved I hvad - når råderummet er der, tager det højst 10 minutter for statsministeren at blive enig med mig om den sag.

I det hele taget har Det Konservative Folkeparti et nært forhold til Venstre. Personligt har jeg et nært forhold til Venstres leder, Anders Fogh Rasmussen. Et forhold som bygger på gensidig respekt, tillid og fortrolighed. Venstre og Det Konservative Folkeparti står sammen om at lede Danmark. Der er intet ønskværdigt alternativ til en VK-regering - Det skulle da lige være en KV-regering, men det må nok vente et par omgange endnu. Venstre og konservative står sammen på en fælles platform. Hver for sig kan vi kun udrette lidt. Sammen kan vi gøre alt – også sænke skatten på arbejde, skulle jeg mene.

Kampen om arbejdspladserne, konkurrencen om uddannelserne - og konkurrencen for at holde på de kloge hoveder bliver hårdere og hårdere. Derfor skal man se skattepolitikken som en konkurrenceparameter. Som et middel til at få folk til at yde en ekstra indsats. Som et middel til at skabe flere og nye jobs i Danmark.

I disse dage, uger og måneder siger danske virksomheder nej til ordrer, fordi de ikke kan få arbejdskraft. Dermed risikerer erhvervslivet at miste kunder. Kunder som det kan være svært at samle op igen, hvis konjunkturerne en dag vender. Og værst af alt mister vi arbejdspladser og dermed muligheden for at styrke

velfærden.

Med vores deltagelse i EU har vi skabt rammerne for arbejdskraftens frie bevægelighed. Men trods de østeuropæiske landes medlemskab af EU er de på grund af bureaukrati i praksis forhindret i at udnytte den frie bevægelighed. Mens en tysk, svensk eller spansk borger frit kan søge arbejde i Danmark, gælder den samme frihed ikke for borgere fra Letland, Litauen og Polen. Det finder jeg både dobbeltmoralsk og urimeligt. Det Konservative Folkeparti vil derfor have afskaffet Østaftalen. Det har virksomhederne brug for. Det har samfundet brug for.

Der er ved at brede sig en stemning. Det offentlige skal tage sig af det hele i Danmark. Det vil jeg godt advare imod. Danmark har en god økonomi, vi afdrager på vores gæld så vi snart er gældfri. Vi konsoliderer og investerer i Danmark i disse år. Det er svært for en del partier på Christiansborg. Overbud på overbud er det eneste, vi hører fra Helle Thorning Schmidt i øjeblikket. Den gode økonomi brænder i lommerne på hende. Her må jeg også advare vores venner i Venstre, - lad os nu ikke spille med på den melodi om flere og flere offentlige udgifter i de kommende år blot for at matche Helle Thorning Schmidt og de andre, der kappes om vælgergrupperne ved at tilbyde flere og flere offentlige ydelser. Hvis vi – som i år afsætter 8 mia. mere på Finansloven til bedre ældreomsorg, bedre uddannelser, bedre kræftbehandling, så vil Helle Thorning blot gange op og bruge endnu flere. Det bliver mere og mere tydeligt, at Helle Thorning Schmidt er en ny Anker Jørgensen, som vil føre en ligeså uansvarlig politik som sin berygtede forgænger. Helle Thorning Schmidts eget hoforgan – Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Vismændene og Nationalbanken advarer alle mod hendes økonomiske katastrofekurs. Hun siger det er pjat – jeg siger, at Helle Thorning Schmidt er uansvarlig.

Lad os stå ved vores politik – familien Danmark kan godt mærke – at de har fået det bedre under denne regering de sidste 5 år.

I en tid, hvor grænser brydes, og hvor globaliseringens vinde blæser kraftigere end nogensinde er det vigtigt at stå fast på sine værdier og sine holdninger. Vi Konservative holder fast i det personlige ansvar – staten hverken kan eller skal klare det hele. Vi må fastholde et samfund, hvor vi rejser de svageste og ikke knækker de stærkeste. Et sådant samfund har vist sin bæredygtighed, og det skal ikke sættes over styr. Lad os holde fast i et samfund, hvor den enkelte har

mulighed for at bygge sin egen tilværelse – selvfølgelig under hensyn til fællesskabet. Når man mister sit arbejde, er det personligt ansvar at lægge sig i selen for at finde et nyt, så man kan forsørge sig og sine. Det er personligt ansvar, når man tager en tårn i idrætsforeningen til gavn for fællesskabet, uden at der kommer penge ind på kontoen. Det er personligt ansvar, når man handler miljøbevidst, sparer på vandet og husker at slukke lyset. Det er personligt ansvar at vise næstekærlighed i sin hverdag, frem for udelukkende at skubbe det over på samfundet. Man kan ikke skubbe hele ansvaret over på fællesskabet, - så mister fællesskabet pusten. Det personlige ansvar handler om at tage ansvar for sig og sine. Men der er mange, der gør meget mere end det. Her tænker jeg på alle dem, der har viet deres arbejdsliv til at pleje vores syge og gamle medborgere. Jeg tænker på alle dem, der sørger for at opretholde lov og orden. Jeg tænker på alle dem, der hver dag påtager sig den store og ansvarsfulde opgave det er at passe godt på vores børn og undervise dem i skolen. I en tid, hvor alle tilsyneladende har så travlt, er jeg fuld af beundring over dem, der bruger deres fritid på en frivillig og ulønnet indsats for fællesskabet. De fortjener den største ros og anerkendelse – for de løfter hver dag deres del af generationskontrakten. Der er også en god grund til at tage de danske soldater i udlandet med i den ros og anerkendelse, som jeg nu deler ud. De er også en del af generationskontrakten. Uden vores soldaters indsats i krigen mod terror ville vi ikke have et trygt og frit samfund at give videre til vores børn. Det er for vores børn og børnebørns skyld, at vores soldater bringer ofre under fremmede himmelstrøg. For terror er blevet en del af vores tilværelse. Terroren har været til stede i årevis, men den 11. september 2001 i New York blev der sat satte en ny dagsorden. Siden har vi set terroraktioner i Madrid, London og på Bali, hvor islamistiske fundamentalister har dræbt uskyldige civile. Terroren er til stede i vores hverdag, og Danmark kan også blive målet en dag. I dag ved vi, at friheden har fået en ny hovedfjende i skikkelse af islamistiske terrorister. Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke taler om ganske almindelige muslimer. Det er min erfaring, at de også er fredselkende mennesker, der ønsker at leve i ro og harmoni med deres omgivelser ligesom alle vi andre. Jeg taler om et lille mindretal af yderligtgående fanatikere, der ønsker at knuse den frie verden og de værdier, som vi står for. Det er disse fanatikere som kampen står imod. Det er en kamp, som vi skal vinde.

En del af denne kamp består i at sikre, at befolkningen er beskyttet mod at blive udsat for terrorangreb. Her i Danmark indebærer det, at vi giver Politiets Efterretningstjeneste de redskaber som er nødvendige. Jeg ved godt, at der er tale om en situation, der kan virke en lille smule paradoksal.

For at beskytte vores frihed må vi give PET mulighed for at foretage mere kontrol og overvågning. Men sådan er det. Det frie samfund hviler på, at vi beskytter vores frihed. Frihed uden tryghed er fup. Tryghed uden frihed er tvang. Hvis folk ikke tør tage Metroen eller bussen, er vores frihed truet. Hvis man ikke er tryk, er man heller ikke fri. Tryghed er forudsætningen for frihed.

Derfor er vi konservative klar til at give PET flere værktøjer i kampen mod terror. Når danskere med indvandrerbaggrund ender i radikaliserede islamistiske miljøer, er det tegn på, at integrationen er slået fejl. Det er også en konstatering af, at opbygning af parallelsamfund med en hel anden kultur og livsopfattelse er farligt for sammenhængskraften i samfundet. Folk, der slår rod i Danmark, må lære om vores kultur om vores kristne livsværdier, og så må de lære at tale sproget, når de skal være en del af fællesskabet. Men først og fremmest er det et krav, at de skal lære at respektere demokratiet – hvad ikke alle gør i dag.

Socialdemokraternes og Det Radikale Venstres drøm om det multikulturelle samfund har derfor spillet fallit. Ønsker vi et samfund med stærk sammenhængskraft, har vi ikke plads til radikaliserede fundamentalister i vores land. Derfor er min opfordring. Hvis du ikke er enig i de værdier det danske samfund bygger på – så rejs – hellere i dag end i morgen.

Verden er blevet mindre – det viser terroren – og det viste Muhammed-krisen, som jeg også vil komme ind på i min tale i morgen. Det er en urolig tid vi befinder os i. Vi har oplevet et år, hvor Dannebrog er blevet trampet på hånet og brændt. Et år, hvor der er svoret død over Danmark. Det var ikke rart at opleve. En alvorlig sag – også for Danmark men håndteret til UG udenrigsminister, Per Stig Møller.

Mellemøsten er en tikkende bombe. Hizbollah har vist, at de med våben regerer Libanon med støtte fra Syrien og Iran. I Irak kæmper koalitionen for at vinde freden – men det bliver ikke nemmere. Der er folk der med vold og terror ønsker at bekæmpe demokrati og frihed. I Iran har valgt deres egen atompolitik, og Taleban er gået i offensiv kamp mod NATO soldater i Afghanistan. Kampen mod terror udkæmpes i mange lande. Vi har danske soldater med, hvor det brænder på, for vi har bekendt kulør. Hvis Taleban og Al Quada ikke bliver elimineret kan de fortsætte med at uddanne selvmords-bombemænd, der angriber demokratiet og friheden i vesten. Kampen mod bombemænd i Madrid,

London og andre steder i Europa, foregår i forreste skudlinie i Afghanistan. Og de danske soldater er med.

Jeg vil derfor i dag bringe en særlig tak til de unge mennesker - der er på mission i udlandet og som sætter deres liv på spil for at forsvare frihed og demokrati. De kæmper en vigtig kamp. De kan være stolte af deres indsats. Og de skal vide, at alle konservative er stolte af dem. Og en særlig tanke går til de familier, der har mistet en af deres kære i kampen for det som de tror på. Det gør ondt, hver gang en dansk soldat falder i kampen mod terror. Disse soldater har mistet det dyrebareste eje – livet – i en indsats for andre menneskers frihed. Det må ikke være forgæves. Krigen mod terror skal vindes.

Vores børn og børnebørn skal vokse op i en verden med tryghed og frihed. Det skylder vi de næste generationer. Det er den kontrakt vi har med vores børn og børnebørn. Det er det, som vi konservative står for. Tak for ordet

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Det Konservative Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/bendt-bendtsens-tale-ved-det-konservative-folkepartis-landsraad-2006>